

Od 60 let
Helena Žáková
Nové Město na Moravě
30.4.1938
helena.zak@seznam.cz

„Kdybych byla ...“

Názvem zadání literární soutěže v Novém Městě na Moravě „Kdybych byla ...“ se mi ihned vybavila slova písně : Kdybych byla ptáčkem, tím malým zpěváčkem, zatočila bych se nad naším dvorečkem. Nad naším dvorečkem, nad naší maštálí, podívala bych se, co chlupci dělají. Přála bych si být ptáčkem a vzlétnout nad naším krásným městem a vychutnat si pohled, jaký mají ptáčci shora. Vžila bych se do slov té lidové písně a ve vzpomínkách bych zakroužila v těch místech, kde byl můj rodný dům i s dvorečkem, který nikdy z paměti nezmizí, vidím jej stále před očima i když už není – podlehl nové zástavě, byl zbourán. Mít možnost volného pohybu bez jakéhokoliv omezení, kde nejsou ulice, křižovatky, přechody, kruhové objezdy a jiné překážky, být volný jako pták. Být nezatížena povinnostmi člověka co všechno musí udělat, aby mohl v klidu žít. Kolik je nutné mít povolení, dodržovat různá nařízení, pracovat, abychom si vydělali peníze, kterými si svůj život vlastně platíme. Není vůbec lehké se ve všech nařízeních orientovat, často se předpisy mění. Neznalost neomlouvá a hrozí postižení. Takže žijeme v neustálém stresu, abychom na něco nezapomněli. Platíme za všechno, co k životu potřebujeme od začátku života až do smrti. I za rakev, pohřeb i hrob. Jen vzduch máme zdarma. Kdo vydělá peněz více, žije se mu lépe, kdo méně, musí se uskomnit. Lidský život podléhá zákonům a předpisům země ve které žijeme. Je evidován. Uvědomuji si, že v našem světě žije velký počet lidí různých národností a zvyků a není možné, aby si každý dělal co sám chce.

Porovnávám – kdybych byla ptáčkem. Pozoruji je často na zahradě. Poletují ze stromu na strom, na keře, hopkají po trávníku, snaží se něco dobrého najít k uzobnutí. Někteří se ani nebojí, poletují blízko. Vrabci se drží v hejně. Je obdivuhodné je pozorovat, když na suchém, prázdném záhoně se peleší v hlíně celé hejno. Co ti tam vyvádí, je to úplné divadlo. Zůstanou po nich dolíčky v záhoně. Vzpomínám, když jsme měli dvůr a stáje pro koně a krávy, tak jak každý rok tam znovu na jaře přilétaly vlaštovky, vracely se z teplých krajín k nám domů do svých hnízd, kde se jim asi líbilo. V zimě ráda ptáčky pozoruji, jak létají do krmítka. Ráda bych si zkusila být ptáčkem. Mohla bych být třeba kosem. Ti neodlétají na zimu do teplých krajín. Pozoruji dvojici na naší zahradě, jsou tady už asi zabydlené, patří do naší rodiny. Máme na zahradě dost dřevin, kde se ptáčkům daří. Rána vítají ptačím koncertem, který je pro nás budíčkem. Kdybych byla ptáčkem, využila bych jejich volnosti v pohybu bez jakéhokoliv omezení a zákazů. Podívala bych se na náš svět z ptačí perspektivy. Naše krajina je hezká, je zde dost stromů, keřů, zeleně, potoky, rybníky. Myslím, že každý ptáček si najde svoje hnízdečko, kde je spokojený a dobře se mu žije. Já bych co nejvíce létala a prohlížela si naši českou zemi a porozhlédla bych se i za naše hranice, dál do světa. Samozřejmě bych si co nejvíce prohlédla naše město a okolí. Pohled na naše město je ze všech stran velmi pěkný. Přijíždí se ze všech stran z kopce a na město a jeho okolí je velmi pěkný pohled, je lemován lesy.

Moje přání do budoucna je jak pro ptáčky, tak i pro náš život žít v míru, bez válek, užívat si života a radovat se z maličkostí, které denně prožívám.